

Arrest

nr. 200 093 van 22 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DEWIT
Philipssite 5
3001 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. DEWIT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri afkomstig uit Esfahan en beschikt u over de Iraanse nationaliteit. Eind 1389 (Iraanse kalender, stemt overeen met 2010-2011 in de Gregoriaanse kalender) huwde u in Iran met M. S. (...) (O.V. (...)), uw neef die in België al enige tijd over een verblijfsvergunning beschikte. Na jullie huwelijk keerde uw echtgenoot naar België terug om alle praktische zaken te regelen zodat ook u naar België zou kunnen komen. U vroeg een visum aan op de Belgische ambassade te Teheran waar u ondervraagd werd over uw huwelijk. Na anderhalf jaar wachten verkreeg u een visum voor België hoewel de Belgische ambassade twijfels had bij de echtheid van uw huwelijk en trok u in

2012 naar België. Eenmaal in België trok u bij uw echtgenoot in. U beschikte over een visum geldig voor twaalf maanden. Na het verlopen van deze termijn werd uw visum niet verlengd, omdat uw huwelijk als schijnhuwelijk werd bestempeld. De afgelopen jaren ondernamen u en uw echtgenoot tevergeefs talrijke juridische stappen om uw huwelijk alsnog erkend te krijgen. In 2013 werd u moeder van een dochter, A. S. (...). Ofschoon u op de gezinssamenstellingsattesten bekend staat als wettige moeder, verkreeg u nog steeds geen verblijfsvergunning. De procedures werden u stilaan te veel en u dacht er zelfs over na om naar Iran terug te keren. Uw echtgenoot wil echter in België blijven en zei dat, als u naar Iran wenste terug te keren, u dit alleen zou moeten doen. Ook het geduld van uw familie, die de juridische procedures in België financieel ondersteunde, geraakte op. Zij geloofde niet meer dat het zo moeilijk kon zijn om uw huwelijk te laten erkennen. Een jaar geleden nam u contact op met uw ouders en vertelde u hen dat u wenste terug te keren naar Iran. Hierop stelde uw vader, een conservatieve Azeri, dat indien u als getrouwde vrouw alleen zou terugkeren zijn eer geschonden zou zijn en dat hij u zou doden. Ook uw schoonfamilie is niet tevreden met de gang van zaken, maar bedreigde u niet. Gelet op de expliciete doodsbedreiging van uw conservatieve vader, die niet wou dat u als getrouwde vrouw alleen, i.e. zonder echtgenoot en kind, naar Iran zou terugkeren, besloot u in België op 22 juni 2017 asiel te vragen. U verklaarde niet naar Iran te kunnen terugkeren omdat u door uw familie, en meer bepaald uw vader wiens eer zou zijn geschonden, met de dood werd bedreigd. Ter staving van uw identiteit en uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw paspoort; uw shenasnameh (geboorteboekje), en deze van uw dochter en uw echtgenoot; kopieën van de shenasnamehs van uw ouders; de Belgische verblijfstitel van uw echtgenoot; het bewijs van inschrijving van uw dochter in Leuven; een Iraans diploma; een Belgisch attest van gezinssamenstelling, d.d. 21 maart 2012; foto's van uw huwelijk en van uw samenleven met uw echtgenoot; verschillende aanbevelingsbrieven van vrienden en kennissen over uw gezinssituatie; een beslissing van het OCMW te Leuven over de weigering van uw vraag om leefgeld te verkrijgen omdat uw echtgenoot een inkomen heeft; en een attest van een therapeut, d.d. 10 oktober 2017, waaruit blijkt dat u mentale problemen ondervindt door de aanslepende procedures.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u met de dood werd bedreigd door uw conservatieve vader omdat hij niet wil dat u (ten gevolge van het feit dat u er niet in slaagt om op basis van uw huwelijk met uw echtgenoot een verblijfsstatus te verwerven) als getrouwde vrouw definitief zonder uw echtgenoot naar Iran zou terugkeren. Aan deze doodsbedreigingen van uw conservatieve vader kan echter geen enkel geloof gehecht worden.

Vooreerst kan er aan het door u geschetste conservatisme van uw vader, die in zijn eer geschonden zou zijn, enigszins getwijfeld worden. Zo erkende u zelf dat uw vader soepel omgaat met conservatieve waarden: zo vond hij het onder meer niet nodig om voor u zelf een huwelijkspartner te zoeken en kon u vrij uw partner kiezen (CGVS II, p. 5). Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u in Iran aan de universiteit studeerde en dat u vrij met uw vriendinnen mocht afspreken om te shoppen of naar het park te gaan. Uw ongetrouwde zus heeft gestudeerd en werkt als bediende. Uw ouders gaan zelden naar de moskee (CGVS II, p. 4-5).

Daarnaast slopen er verschillende ernstige tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Zo haalde u bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat u in de loop van de zes maanden voor dit gehoor drie à vier keer door uw vader bedreigd werd (CGVS I, p. 9). Bij uw tweede gehoor stelde u evenwel meermaals dat u maar één keer door uw vader bedreigd werd (CGVS II, p. 2-3). Geconfronteerd hiermee, herhaalde u maar een keer door uw vader bedreigd te zijn (CGVS II, p. 5). Het louter in stand houden van één versie van de feiten is niet afdoende om deze tegenstrijdigheid te verklaren. Vervolgens stelde u tijdens het eerste gehoor dat u twee à drie maal telefonisch door uw schoonfamilie werd bedreigd – ze zou u kapot maken – (CGVS I, p. 9), terwijl u bij uw tweede gehoor verklaarde geen bedreigingen van uw schoonfamilie te hebben ontvangen (CGVS II, p. 3). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u weliswaar dat uw schoonfamilie niet tevreden is met de gang van zaken, maar dat zij u niet bedreigd heeft (CGVS II, p. 5). Een afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid gaf u echter niet. Verder zei u bij uw eerste gehoor dat u tot aan het gehoor d.d. 31 juli 2017 twee à drie keer per maand met zowel uw moeder als uw vader contact had (CGVS I, p. 4). Bij uw tweede gehoor d.d. 16 oktober 2017 stelde u hetzij zes maanden, hetzij al een jaar geen contact meer gehad te hebben met uw ouders (CGVS II, p. 2-3). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u dat u [ten tijde van het tweede gehoor] toch nog steeds contact had met uw ouders (CGVS II, p. 5). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen doet aan de vastgestelde tegenstrijdigheid geen afbreuk. Bovenstaande tegenstrijdigheden nopen ertoe te besluiten dat er aan de spanningen met uw vader en met uw schoonfamilie en de door hen geuite bedreigingen geen geloof meer gehecht kan worden.

In het licht van alle bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. Voor de erkenning van uw huwelijk in België, waarvan u de echtheid aan de hand van verschillende documenten wenst aan te tonen, dient u zich te richten tot de hertoe bevoegde instanties.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit en uw opleiding en de identiteit en nationaliteit van uw partner, van uw dochter en van uw ouders worden hier niet betwist. Dat u ten gevolge van uw preciaire verblijfssituatie in België psychische problemen heeft en in behandeling bent bij een psychotherapeut, zoals blijkt uit het door u neergelegde attest in dit verband, wordt niet meteen betwist, maar doet geen afbreuk aan de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw problemen met uw familie in Iran. Uit het attest blijkt overigens nergens dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat er getwijfeld kan worden aan het door verzoekende partij geschetste conservatisme van haar vader, voert verzoekende partij aan dat zij, in tegenstelling tot wat verwerende partij stelt, nooit erkend heeft dat haar vader soepel zou omgaan met conservatieve waarden. Verzoekende partij verklaart vervolgens dat zij louter over de praktijk van uithuwelijken gesteld heeft dat haar vader soepel is en niet vasthoudt aan conservatieve waarden. Hieruit kan geenszins besloten worden dat haar vader in het algemeen niet zou vasthouden aan conservatieve waarden. Zij benadrukt het belang dat haar vader hecht aan de eer en aan de waarden van het huwelijk. Verzoekende partij meent dat ook uit de vaststellingen dat zij kon studeren, dat zij vrij met vriendinnen mocht afspreken om te shoppen of naar het park te gaan, dat ook haar ongetrouwde zus gestudeerd heeft en werkt als bediende en dat haar ouders zelden naar de moskee gaan geenszins besloten kan worden dat haar vader niet zou vasthouden aan de conservatieve waarden van het huwelijk. Verzoekende partij benadrukt nog dat haar familie "*oude Turken zijn, van de oude stempel en een bepaalde klederdracht hebben*" en dat het huwelijk een van de sterke waarden is die de etnische stam kenmerken.

2.2.3.2. De Raad is evenwel van oordeel dat aan het door verzoekende partij geschetste conservatisme van haar vader geen enkel geloof kan worden gehecht. Bij de aanvang van haar eerste gehoor stelde zij

over haar ouders dat ze Azeri, religieus en zeer conservatief zijn. Ze benadrukt tevens dat in hun cultuur sterk wordt vastgehouden aan traditionele normen en waarden (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 31/07/2017, p. 4). Evenwel kan uit haar latere verklaringen worden afgeleid dat haar vader geenszins conservatief is. Immers kon verzoekende partij vrij haar partner kiezen, kon zij in Iran aan de universiteit studeren en mocht zij vrij met haar vriendinnen afspreken om te shoppen of naar het park te gaan (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 16/10/2017, 4). Verder blijkt haar vader er geen problemen mee te hebben dat haar zus niet getrouwd is – terwijl hij nochtans volgens verzoekende partij een groot belang zou hechten aan het huwelijk – en dat zij werkt als bediende (gehoorverslag CGVS d.d. 16/10/2017, 4). Daarnaast gaan haar ouders zelden naar de moskee (gehoorverslag CGVS d.d. 16/10/2017, 4). Gelet op deze vaststellingen waaruit een eerder liberale en progressieve houding van haar vader blijkt, is zijn uitermate conservatieve reactie op het besluit van verzoekende partij om zonder haar man terug te keren naar Iran – hij zou haar willen vermoorden – allesbehalve geloofwaardig. Waar verzoekende partij er nog op duidt dat haar ouders Turken van de oude stempel zijn om de reactie van haar vader te verklaren, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal in haar antwoord op de vraag waarom ze haar ouders van de oude stempel beschouwt uitermate vaag en algemeen blijft. Zij stelt slechts dat het voor haar *“heel moeilijk (is) om het uit te leggen”*, dat *“(z)e (...) een bepaalde klederdracht (dragen)”* en daarnaast benadrukt ze nog dat als een dochter trouwt, ze bij haar echtgenoot moet blijven wonen en niet mag terugkeren naar het ouderlijk huis (gehoorverslag CGVS d.d. 16/10/2017, 4). Even later stelt ze dan weer dat de conservatieve waarden uit de tijd van haar grootvader stammen en dat deze bij haar vader *“al heel soepel”* zijn geworden (gehoorverslag CGVS d.d. 16/10/2017, 4). Dergelijke verklaringen missen coherentie en doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.4.1. Waar in de bestreden beslissing verschillende ernstige tegenstrijdigheden in haar opeenvolgende verklaringen worden vastgesteld, maakt verzoekende partij volgende opmerkingen. Inzake de tegenstrijdigheid over het aantal keer dat zij door haar vader werd bedreigd, benadrukt verzoekende partij dat zij maar één keer telefonisch werd bedreigd. Nadien had zij nog in het geheim contact met haar zussen en moeder, die haar bevestigden dat haar vader verschillende keren dergelijke uitlatingen heeft gedaan.

Wat betreft de tegenstrijdigheid in haar verklaringen over de bedreigingen door haar schoonfamilie, stelt verzoekende partij dat *“dit in het licht (dient) te worden gezien van de bedreigingen van de vader van verzoekster”*, *“dat haar ouders vaak heen en weer belden met de schoonfamilie en zij zo over de situatie zijn te weten gekomen dat ze in de problemen zitten”* en dat *“(d)e “bedreigingen” van de schoonfamilie (...) dan ook niet losstaand (zijn), maar rechtstreeks het gevolg van de bedreiging van haar vader”*.

Aangaande de tegenstrijdigheid in haar verklaringen over haar contacten met haar ouders, bemerkt verzoekende partij dat in de vraagstelling tijdens haar tweede gehoor omtrent het contact geen onderscheid werd gemaakt tussen haar vader en haar moeder. Er werd haar slechts op algemene wijze gevraagd wanneer zij voor het laatst contact had met haar vader en moeder. Haar verklaring dat zij al een jaar geen contact had, had betrekking op het contact met haar vader. Uit haar latere verklaringen tijdens haar tweede gehoor blijkt duidelijk dat zij wel nog contact heeft met haar moeder.

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij er met bovenstaand verweer niet in slaagt de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen dan wel te verklaren.

Waar zij benadrukt dat zij maar één keer telefonisch (rechtstreeks) werd bedreigd door haar vader en stelt dat zij daarnaast ook via haar zussen en moeder ingelicht werd over bedreigingen die door haar vader werden geuit, stelt de Raad vast dat dit een allesbehalve overtuigende *post-factum* uitleg betreft teneinde de tegenstrijdigheid tussen enerzijds haar verklaring tijdens haar eerste gehoor dat ze drie à vier keer door haar vader werd bedreigd en anderzijds haar verklaring tijdens haar tweede gehoor dat ze maar één keer door haar vader bedreigd werd te verklaren. Immers antwoordde zij op de vraag tijdens haar eerste gehoor hoe vaak zij bedreigd werd door haar vader zonder omwegen dat zij *“(d)rie à vier keer sinds de zes maanden”* door hem bedreigd werd. Zij geeft hierbij nergens aan dat ze slechts één keer rechtstreeks door hem werd bedreigd en dat ze via haar moeder en zussen ingelicht zou zijn geweest over andere uitlatingen van hem (gehoorverslag CGVS d.d. 31/07/2017, p. 9).

Verder meent de Raad dat verzoekende partij met de loutere uitleg dat de bedreigingen van haar schoonfamilie het rechtstreekse gevolg zijn van de bedreigingen van haar vader op geen enkele wijze de vastgestelde frappante tegenstrijdigheid tussen haar verklaring tijdens haar eerste gehoor dat ze twee à drie maal telefonisch door haar schoonfamilie werd bedreigd en haar verklaring tijdens haar tweede gehoor dat ze geen bedreigingen van haar schoonfamilie heeft ontvangen *in concreto* weerlegt. Ten slotte wijst de Raad erop dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor van 31 juli 2017 uitdrukkelijk aangaf dat zij tot aan dit gehoor zowel met haar moeder als haar vader nog contact had

("Hoe vaak heeft u dan nog contact met uw ouders? Ongeveer 2 of 3 keer in een maand met mijn vader en moeder. Tot op vandaag.") (gehoorverslag CGVS d.d. 31/07/2017, p. 4)). Haar verklaring tijdens haar tweede gehoor van 16 oktober 2017 dat zij hetzij zes maanden, hetzij al een jaar geen contact meer zou hebben met haar ouders (gehoorverslag CGVS d.d. 16/10/2017, p. 2-3) is dan ook manifest tegenstrijdig met deze verklaring. Dat zij bij confrontatie tijdens haar tweede gehoor met deze tegenstrijdigheid bovendien plots haar verklaringen wijzigt en stelt dat zij toch nog steeds contact heeft met haar beide ouders, bevestigt bovendien verder het volstrekt ongeloofwaardige karakter van de door haar voorgehouden spanningen met haar vader (en haar schoonfamilie).

2.2.5. Waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog twee internationale rapporten over eerwraak in Iran voegt (bijlagen 3-4), merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar algemene informatie over eerwraak in Iran niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar zij in gebreke blijft.

2.2.6. Waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift de beslissing tot weigering van de voltrekking van het huwelijk genomen door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Leuven (d.d. 16 december 2016) voegt (bijlage 2), bemerkt de Raad dat hieruit louter blijkt dat het in Iran afgesloten huwelijk tussen verzoekende partij en haar echtgenoot niet erkend wordt in België omdat het een schijnhuwelijk betreft. Hiermee worden evenwel de door verzoekende partij voorgehouden problemen in Iran, met name de bedreigingen vanwege haar vader (en haar schoonfamilie), op geen enkele wijze aangetoond.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT